

Küçük Ceylan

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Ceylan

Aysel Banu YAVUZAL

Güneşli savanada, çimenlerin altın bir deniz gibi dalgalandığı yerde, küçük bir ceylan yaşırdı. Tüyleri sıcak altın-kahverengiydi, karnı krem rengi, her iki yanında yumuşak beyaz bir şerit vardı. Boynunda gökyüzü mavisi bir kurdele taşıyordu. Büyük koyu gözleri merakla parlıyordu. Her sabah erken kalkar, geniş ve harika dünyayı keşfetmeye can atardı.

Bir parlak sabah, küçük ceylan dikenli bir ağacın yanında tek başına duran uzun, sıska bir kuş fark etti. Bu, tüylü gri-kahverengi tüyleri ve uzun pembemsi bacakları olan genç bir devekuşuydu. Boynuna küçük kırmızı bir bandana bağlanmıştı. Devekuşu utangaç ve biraz yalnız görünüyordu. Ceylanın yumuşak kalbi bu kuşa acıdı.

"Merhaba," dedi küçük ceylan yumuşak bir sesle. "Ben Ceylan. Senin adın ne?" Genç devekuşu ağacın arkasından baktı. "Ben Devekuşu," diye fısıldadı. "Buralarda yeniyim." Ceylan sıcak bir gülümsemeyle gülümsedi. "Benimle savanayı keşfetmek ister misin?" Devekuşunun büyük kehribar gözleri parladı. Başını salladı ve işte o anda bir arkadaşlık başladı.

Ceylan, Devekuşuna tatlı çimen ve serin gölge bulmanın en iyi yerlerini gösterdi. Devekuşu, Ceylana toprağa saklanan böcekleri nasıl fark edeceğini gösterdi. Bütün öğleden sonra güldüler ve oynadılar. "Seninle olmak çok eğlenceli," dedi Ceylan. "Seninle de," dedi Devekuşu. Ertesi gün tekrar buluşmaya söz verdiler. Bir arkadaşla savana daha güneşli hissettiriyordu.

Bir gün, bilge yaşlı bir zebra heyecan verici bir haberle yanlarından geçti. "Gelecek hafta savanada dostça bir engelli parkur düzenlenecek!" diye duyurdu. "Herkes katılabilir. Üzerinden atlanacak kütükler ve koşulacak düz bir yol olacak." Ceylanın gözleri kocaman açıldı. Devekuşunun uzun boynu endişeyle sallandı. "Bu zor görünüyor," diye mırıldandı Devekuşu.

Ceylan, Devekuşunun endişeli yüzünü gördü. "Birlikte çalışabiliriz," dedi yumuşakça. "Ben sana yardım ederim, sen de bana." Devekuşu arkadaşına baktı ve kendini biraz daha cesur hissetti. "Tamam," dedi. "Deneyelim." Böylece her sabah akasya ağacının altında buluştular. Engelli parkur onların özel projesi oldu ve başlamaya hazırıldılar.

Önce kütüklerin üzerinden atlamayı çalıştılar. Ceylanın uzun ince bacakları zıplamak için mükemmeldi. Küçük bir kütüğün üzerinden kolayca uçtu. "Beni izle!" diye seslendi. Devekuşu zıplamayı denedi ama tüylü bedeni sallandı. "Zıplamada pek iyi değilim," diye iç çekti. "Ama koşmada harikasın," dedi Ceylan nazikçe. "Şimdi onu çalışalım."

Devekuşu uzun bacaklarıyla hızlı koşmayı çalıştı. Gri-kahverengi bir ok gibi çimenlerin üzerinden hızla geçti. "Vay!" diye tezahürat yaptı Ceylan. "Ne kadar hızlısın!" Devekuşu gururla parladı. Sonra koşmayı çalışma sırası Ceylana geldi. Hızlıydı ama uzun çimenler onu yavaşlatıyordu. "Endişelenme," dedi Devekuşu. "Çalıştıkça daha hızlı olacaksın." Güneş ısınana kadar koştular.

Her gün biraz daha çalıştılar. Ceylan daha büyük kütüklerin üzerinden atladı ve Devekuşu giderek daha hızlı koştu. Bazen yorulurlardı, bu yüzden gölgede dinlenip sulu yaprakları paylaşırlardı. "Bunu birlikte yaptığımız için mutluyum," dedi Devekuşu. "Ben de," dedi Ceylan. Arkadaşlıkları her atlayışta ve her koşuda daha da güçlendi.

Bir öğleden sonra Ceylan çok yüksek bir kütüğü denedi. Koştu ve zıpladı ama toynağı bir dala takıldı. Yumuşak çimenlere yuvarlandı. "Ah hayır!" diye bağırdı Devekuşu. "İyi misin?" Ceylan ayağa kalktı ve başını salladı. "İyiyim," dedi. "Ama o kütük benim için çok büyük." Devekuşu ona nazıkçe sokuldu. "Bir dahaki sefere başaracaksın," dedi. "Sana inanıyorum."

Büyük etkinlikten önceki gün Devekuşu heyecanlanmaya başladı. Uzun bacakları titriyordu. "Ya herkes bana gülerse?" diye fısıldadı. Ceylan derin bir nefes aldı. "Sen hızlı ve güçlüsün," dedi. "Ve ben tam orada, seni alkışlıyor olacağım." Devekuşu sıcak bir parıltı hissetti. "Teşekkür ederim," dedi. "Ne söyleyeceğini her zaman biliyorsun." Umutla son kez çalıştılar.

Büyük günde savana hayvanlarla doluydu. Engelli parkur çimenlerin üzerinde uzanıyordu. Ceylan ve Devekuşu yan yana durdular. "Hazır mısın?" diye sordu Ceylan. Devekuşu başını salladı. Devekuşu yarışını koştığında Ceylan yandan yüksek sesle tezahürat yaptı. "Hadi Devekuşu, hadi!" Devekuşunun uzun bacakları uçu ve mutlu bir sıçrayışla bitirdi.

Sonra sıra Ceylana geldi. Kütüklerle kararlı bir kalple yüzleşti. Devekuşu seslendi: "Başarabilirsin!" Ceylan her kütüğün üzerinden tek tek atladı, mavi kurdeleleri dalgalanıyordu. Bir kez tökezledi ama devam etti. Bitiş çizgisini geçtiğinde Devekuşu ona sıkıca sarıldı. "Harikaydın!" dediler ikisi de aynı anda, gülerek.

Parkurdan sonra dereden serin bir içecek paylaştılar. "Başardık!" dedi Ceylan. "Birlikte başardık," dedi Devekuşu. Güneşin savananın üzerinde batışını gururla izlediler. Bütün çalışmalar ve cesaretlendirmeler karşılığını vermişti. Kalpleri sevinçle doluydu ve arkadaşlıkları her zamankinden daha parlak parlıyordu.

O günden sonra Ceylan ve Devedkuşu sık sık birlikte çalıştılar. Arkadaşların birbirlerinin cesur ve güçlü olmasına yardım ettiğini öğrendiler. Biri heyecanlandığında, diğeri nazik sözler sunuyordu. Ve biri başarılı olduğunda, diğeri tezahürat yapıyordu. Arkadaşlıkları sayesinde savana daha mutlu bir yer oldu.

Yani eęer bir gn gneřli savanayı ziyaret ederseniz, gkyz mavisı kurdeleli kk bir ceylan ve kırmızı bandanalı gen bir devekuřu arayın. Onları ktklerin zerinden atlarken ya da hızlı kořarken, yan yana grebilirsiniz. Ve yanınızda bir arkadař varken her řeyi yapabileceęinizi bileceksiniz. Arkadařlar birbirlerini cesaretlendirir ve bu her řeyi deęiřtirir.